

תפ"ח (ירושלים) 36443-09-12 - מדינת ישראל נ' פלוני

פלילי - חוק העונשין - עבירות אלימות

var MareMakom = "תפח (ירושלים) 36443-09-12 - מדינת ישראל נ' פלוני, תק-מח 2014(1), 6563(29/01/2014)";
{p.IDHidden{display:none}}

בית המשפט המחוזי בירושלים

תפ"ח 36443-09-12

כבוד השופט יעקב צבן, סגן נשיא

כבוד השופט רפי כרמל

כבוד השופטת רבקה פרידמן-פלדמן

מדינת ישראל

נגד

פלוני

גזר דין

1. הנאשם הורשע, על פי הודאתו בכתב האישום המתוקן, בחבלה בכוונה מחמירה, עבירה לפי סעיף 329(א)(4) לחוק העונשין תשל"ז-1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם יליד 1981, היה נשוי ואב לארבעה ילדים בני 7, 6, 2 ו-9 חודשים, והוא ומשפחתו התגוררו בשכונת __ בירושלים. הנאשם ניהל את מטבח ישיבת " __ " ברחוב __ בירושלים.

ביום 9.9.2012, בסמוך לשעה 02:00, הגיע הנאשם לביתו לאחר אמירת "סליחות" בכותל. באותה עת ישנו אשתו של הנאשם וילדיו במיטותיהם.

הנאשם עבר בחדר הילדים וכיסה את ילדיו. לאחר מכן סגר את חלונות הבית, חתך את צינור הגז המחובר לתנור האפייה במטבח באמצעות סכין מטבח, ומשעלה ריח גז הבישול באפו, נעל את הדלת ויצא מהבית, זאת בכוונה לגרום לאשתו וילדיו חבלה חמורה. לאחר מכן נסע הנאשם לישיבה, שם ביצע מספר מטלות עבודה, ולאחר מכן נרדם במשרדי הישיבה.

בסמוך לשעה 03:00 התעוררה אשתו של הנאשם בשל ריח הגז החרוף, סגרה מיד את ברז הגז ואווררה את הבית.

2. בשלבי הדין במעצרו של הנאשם הוגשו חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי. חוות דעת מסכמת הוגשה בשלב המעצר עד תום ההליכים, ביום 20.9.12, כשבועיים לאחר האירוע.

בחוות הדעת, שניתנה לאחר שהנאשם נבדק במהלך אשפוז בבית החולים "כפר שאול", צויין כי הנאשם אובחן לפני שנים כחולה במחלה דו קוטבית, אך הוא מטופל, וכעולה מרופאו המטפל, הנאשם נמצא לאחרונה ברמיסיה. ברקע נמצאות בעיות בין אישיות ומשפחתיות מורכבות וממושכות בעטיין פנה הנאשם לאחרונה לטיפול נוסף. נאמר כי: **"מבדיקות חוזרות לא נמצאו סימנים פסיכותרפיים או אפקטיביים מאזיוריים. ללא עדות להפרעה בבוחן המציאות ושיפוטו תקין"**. לאור כל אלה מצא הפסיכיאטר המחוזי את הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

3. לקראת הטיעונים לעונש הוגשה מטעם הנאשם חוות דעת פסיכיאטרית של ד"ר הלה יהלום. בין היתר מצוין בחוות הדעת:

א. לגבי עברו של הנאשם - בילדותו אובחן הנאשם כלוקה בהפרעת קשב וריכוז, היה ניסיון טיפולי שהופסק. בהיותו בן 12 איים על ילדים בסכין במחנה צופים. מספר שנים לאחר מכן חזרה משפחתו של הנאשם בתשובה, ולאחר מכן, בגיל 17, החל הנאשם תהליך של חזרה בתשובה. במהלך השנים טופל הנאשם טיפולים פסיכולוגיים וטיפול פסיכיאטרי, ובגיל 21 אובחן כלוקה בהפרעה אפקטיבית דו קוטבית. לאחר מכן עלה הנאשם בגפו לישראל ובגיל 22 נישא לאשתו. בגיל 26 החל שוב בטיפול פסיכיאטרי, בגין דיכאון, לרבות טיפול תרופתי. זמן קצר לאחר מכן ניסה הנאשם להתאבד ואושפז לראשונה בחייו במרכז לבריאות הנפש, שוחרר מהאשפוז באבחנה של הפרעה אפקטיבית דו קוטבית. שנה לאחר מכן, על רקע קשיים ביחסיו עם אשתו והופעת מחשבות אובדניות, שוב אושפז אשפוז פסיכיאטרי. קדמו לאשפוזו פרצי עודף פעילות, תוקפנות, סף גירוי נמוך ועוד. הנאשם המשיך במעקב פסיכיאטרי ועבד כטבח. בשנת 2012 החריפו הקשיים בזוגיות ובני הזוג פנו לטיפול זוגי.

ב. משפחתו של הנאשם - על פי האמור בחוות הדעת, סבו של הנאשם התאבד, דודתו לוקה בסכיזופרניה ודודה נוספת לוקה בהפרעה אפקטיבית דו קוטבית.

ג. לגבי המצב שקדם לאירוע נשוא כתב האישום - הנאשם טען כי הפסיק לקחת את התרופות הפסיכיאטריות. הנאשם חש מלא אנרגיות ובמקביל מצב רוח דכאוני. לדבריו מספר שבועות קודם לכן ביצע ניסיון אובדני בבליעת כדורי אקמול.

ד. הוריו של הנאשם, שהתגוררו באותה עת בברזיל, ביקרו בארץ חודש לפני האירועים. לדבריהם, הנאשם היה עצבני ושונה מהרגיל, כמפורט בחוות הדעת. ד"ר יהלום מציינת בחוות הדעת כי התיאור שנמסר על ידי ההורים מתאים להחמרה מאנית.

ה. עוד צוין בחוות הדעת כי כשבועיים לפני האירוע נבדק הנאשם במרפאת "רות" על ידי רופא פסיכיאטר, אשר רשם "ללא סימנים דיכאוניים ומאנים" ונראה כי הנאשם הוריד את מינון התרופות על דעת עצמו.

ו. לאחר מעצרו נבדק הנאשם מספר פעמים ונקבע כי אין עדות לסימנים פסיכויטיים.

ז. ד"ר יהלום מתייחסת לתסקיר המעצר, ממנו עלה כי בחודשים שקדמו לאירוע היו היחסים בין הנאשם לאשתו טעונים במיוחד ומצבו הנפשי של הנאשם לא היה יציב.

ח. בבדיקה של ד"ר יהלום, מספר חודשים לאחר האירוע, לא היה הנאשם במצב פסיכויטי.

לסיכום כותבת ד"ר יהלום כי אף שמצטייר מהתיעוד שהנאשם לא היה שרוי במצב פסיכויטי בעת האירוע נשוא כתב האישום, היא סבורה שמצבו הנפשי היה מעורער, ומאמינה כי יש אפשרות סבירה שהיה בתחילת התלקחותה של אפיזודה אפקטיבית, וכך או אחרת בעת האירוע החלטותיו נבעו גם ממבנה אישיות בעל ארגון נמוך. לדעתה, מצבו הנפשי הרעוע בעת האירוע הפחית את העכבות שלו עד שפעל כפי שפעל. לדבריה, הכרחי שמאסר, אם יגזר על הנאשם, יתבצע במסגרת המאפשרת קבלת טיפול וליווי מקצועי אינטנסיבי ושיקום, במסגרת מב"ן.

4. **בתסקיר שירות המבחן** צוין כי הנאשם לוקח אחריות על ביצוע העבירה ומביע חרטה וצער על מעשיו. מסר כי הוא מתקשה להבין את התנהגותו ורואה בביצוע העבירה "אי שפיות". הנאשם מסר כי הפסיק את הטיפול התרופתי כדי שיוכל לעבוד שעות רבות יותר ביום. לדבריו ברקע להפסקת הטיפול התרופתי עמד גם הקושי בקשר עם אשתו, כמתואר בתסקיר.

הנאשם תולה חלק מהאחריות למעשיו גם על גורמי הטיפול בקהילה, שלדעתו לא סייעו לו מספיק. הנאשם מרוכז בעצמו ומתקשה להכיר בהשפעת התנהגותו וביצוע העבירה על גרושתו וילדיו, ומצמצם הפגיעה והנזק שנגרמו להם.

קצינת המבחן מציינת כי לאורך השנים היו עליות וירידות במצבו הנפשי של הנאשם, לרבות אשפוזים פסיכיאטרים, וכיום הנאשם מעוניין להשתלב בתכנית טיפולית ושיקומית. להרגשתו לא קיימת סכנה

בשחרורו.

במעצר נמצא הנאשם במעקב פסיכיאטרי, הוא מקבל טיפול תרופתי ונמצא תקופה ארוכה ביציבות נפשית. להערכת קצינת המבחן, ללא טיפול תרופתי, התנהגותו של הנאשם מסוכנת ובלתי צפויה. בתסקיר התייחסות גם לשיחה עם גרושתו של הנאשם.

לסיכום המליצה קצינת המבחן על מאסר ממושך, כעונש מתאים ומפחית מסוכנות.

5. ראיות לעונש מטעם הנאשם

א. אלמוני: אחיו של הנאשם, בן 34. לדבריו הייתה תקופה בה הנאשם ומשפחתו גרו בסמיכות אליהם והיה ביניהם קשר יום יומי. הנאשם הוא אב מסור לילדיו ובעל מסור לאשתו, ומה שאמרה לו היה קדוש בעיניו. במהלך אותן שנים היו פעמים שהנאשם היה בתקופות פחות טובות והבין שהוא לא מאוזן, אך סמך עליו בעניין התרופות. כואב לו שלא הבין בזמן עד כמה המחלה הזו מסוכנת וחמורה. בתקופה שגרו בשכנות הנאשם עבר ניסיון אובדני. לא האמין כששמע על כך כי לא חשב שהוא יכול להגיע לדבר כזה. בתקופה שלפני האירוע היו יחד הרבה, עם ההורים שבאו לביקור. שם לב שהנאשם לא מתנהג כרגיל. היה חסר שקט, עצבני.

ב. __: אביו של הנאשם. עלה לארץ לפני 5 חודשים. סיפר על עצמו כי בהיותו בן 4 אביו התאבד. לדבריו, הנאשם היה ילד מאד לא שקט. מספר פעמים לקחו אותו לפסיכולוגים כי חשבו שהוא היפראקטיבי. היו לו התנהגויות שונות ומוזרות. זמן מה לפני שהנאשם עלה לארץ, הם גילו שהוא חולה. לפני כן הוא ברח פעמיים מהשיבה, ובפעם השנייה הוא נסע לצפון ברזיל, חי שם מספר חודשים ועלה לישראל. כאשר הגיע לארץ לביקור, כחודש לפני האירוע, התנהגותו של הנאשם הייתה מאד מוזרה ושונה. הנאשם סיפר לו על תוכניותיו, רצה לשפר את מצבו הכלכלי. הרגיש שהתוכניות אינן ריאליות ושאינו יכולת לעשות מה שהוא רוצה. הנאשם היה לחוץ מאד בנוגע לכסף שכן הוא עצמו עמד לצאת לפנסיה והנאשם ידע שהוא לא יוכל לעזור לו יותר מבחינה כלכלית. לנאשם היה אישור למשך מחשבון הבנק שלהם סך של 4,000 ₪ בכל חודש לשכר דירה, אך בחודשים שקדמו לאירוע הנאשם היה מושך בסביבות 13,000 ₪ בחודש. באותה תקופה גם התנהגותו של הנאשם כלפי ילדיו הייתה שונה. בעבר היה מאד סבלני אליהם אבל באותו ביקור הנאשם כעס עליהם מאד על כל דבר. בשבת לפני שהם חזרו לברזיל הם התארחו בביתו של הנאשם והוא התנהג מוזר, למשל לא ישב ליד השולחן. בהמשך נודע להם שבאותה

שבת הנאשם ניסה להתאבד על ידי נטילת כדורים. ההתנהגות של הנאשם באותו ביקור הצביעה על מאניה ולכן שאל את הנאשם האם הוא לוקח תרופות ונמצא בטיפול, והנאשם ענה שהוא לוקח את התרופות אך לא מקבל טיפול.

ג. __: אמו של הנאשם סיפרה כי כאשר שהו בישראל כחודש לפני האירוע ראתה שהנאשם מאד עצבני ולא בסדר. ביקשה ממנו שילך לרופא. טענה כשלא הלכה איתו כי היא לא יודעת מה הנאשם סיפר לרופא. הרופא הפנה אותו לפסיכולוג. ביום האירוע הייתה לנאשם פגישה עם הפסיכולוג אך הוא לא הגיע אליה. כשבוע לפני האירוע הנאשם לקח מהם סך של 4,000 ₪ לשכר דירה, כפי שנהג לעשות תמיד, אך הפעם הנאשם נעלם עם הכסף. הנאשם החליף כל הזמן עבודה, לא הצליח להתמיד. הנאשם היה תמיד אב מדהים אך בזמן האחרון היה עצבני מאד על כל דבר.

ממצבו של הנאשם הבינה שהוא לא מטופל תרופתית או שהתרופות הפסיקו להשפיע עליו. גם חודשים אחרי האירוע הנאשם עוד "היה מחוץ לדעת", לא הבין מה קרה ומה הוא עשה. היום, כשנה אחרי האירוע, כשהנאשם לוקח את התרופות באופן מסודר, היא רואה שהוא רגוע יותר.

ד. __: אח פסיכיאטרי, עבד בעבר בבתי חולים פסיכיאטריים וכיום עובד בתחנה לבריאות הנפש ב- __. מכיר את הנאשם כ-8 שנים, מתפלל איתו בבית הכנסת ונפגש איתו גם מחוץ לבית הכנסת. הנאשם ומשפחתו היו מגיעים אליו מידי פעם לסעודות בשבתות וחגים, והנאשם גם נהג לפנות אליו כאיש מקצוע בנוגע לטיפול התרופתי שלקח, אם כי הוא מעולם לא אבחן את הנאשם שכן הוא לא מוסמך לכך. כינה את הנאשם "אבא מדהים" וציין כי הוא דואג לילדים ומטפל בהם מגיל קטן. כשבועיים לפני האירוע ראה כי מצבו הנפשי של הנאשם אינו מאוזן. ראה שהמצב של הנאשם מחריף ושוחח איתו על כך מספר פעמים אך זה לא עזר. בשבת האחרונה ראה שהמצב ממשיך לא טוב, הנאשם נהג להתפלל בבית הכנסת אך בשבת הזו הוא עמד בחוץ, דיבר עם אנשים וצחק איתם, סימנים המעידים על חוסר איזון.

הוסיף שהנאשם היה אדם אהוד בבית הכנסת, תמיד עזר וארגן, הנאשם חסר להם והם מתגעגעים אליו.

ה. __: חברת ילדות של הנאשם מברזיל. נשאר בקשר טלפוני כל השנים. באוגוסט 2012 הייתה בארץ, נפגשה עם הנאשם ושוחחה איתו שני לילות שלמים, אך משהו היה שונה. ההתנהגות של הנאשם לא הייתה רגילה. מאז שהנאשם חזר בתשובה הוא לא נגע בה, ופתאום באותה פגישה הוא כן נגע ואמר שלא טוב לו בנישואים שלו ושהוא רוצה להתגרש. הנאשם היה בלחץ ואמר שלא יודע מה לעשות ואין

לעשות את זה בלי לפגוע בילדים, אמר "שפתאום אפשר שיתפוצץ משהו". באותה תקופה גם הייתה בבית של הנאשם עם הילדים שלו וראתה שמשהו לא מסתדר אך לא ידעה בדיוק מה. הנאשם אמר לה שהוא לא לוקח תרופות.

ו. ____: מתכנת מחשבים, תושב __, מכיר את הנאשם 4 שנים, מהיום בו הנאשם הגיע לשכונה. בדרך כלל נפגשו בבית הכנסת. הנאשם היה אבא מצוין, מעולם לא הרים את הקול על הילדים. יודע שהיו לנאשם קשיי פרנסה אך מעבר לכך לא ראה דבר מיוחד באותה תקופה.

ז. ____: מכיר את הנאשם עוד מברזיל, כאשר למדו יחד, היה להם קשר קרוב מאד. לפני כ-3 שנים עלה לארץ. כמה שבועות לפני האירוע היה עם משפחתו בשבת בבית הנאשם. ראה איך הנאשם דואג לילדיו, לוקח אותם לבית הכנסת, מתפלל איתם, הילדים קפצו עליו. קצת לפני כן היו בינו לבין הנאשם שיחות על פתיחת עסק יחד. לילה אחד, אחרי השבת שהתארחו אצל הנאשם, הוא שוחח עם הנאשם והנאשם אמר לו שהוא לא לוקח תרופות ומסתיר זאת מהרופא שלו ומאמו. שאל את הנאשם אם זה לא מסוכן והנאשם ענה שהוא קרא שיש דרכים להתמודד עם המחלה מבלי לקחת תרופות. באותה תקופה הנאשם היה לחוץ מאד וכל הזמן חיפש דברים לשנות ולעשות.

ח. הר' ____: מורה, וגבאי בית הכנסת בו מתפלל הנאשם. מכיר את הנאשם מאז שהגיע לשכונה, לפני כ-4 שנים. הנאשם היה נוהג להגיע לבית הכנסת עם ילדיו ולא זז מהם. הילדים היו מאד קשורים אליו. ראה מסירות יותר מהרגיל.

טיעונים לעונש:

6. ב"כ המאשימה טענה כי אל לנו להתייחס למעשיו של הנאשם כאל מעשים שנעשו כתוצאה ממחלת נפש, שכן הדבר נבדק ונשלל על ידי הפסיכיאטר המחוזי. לדבריה, בבוא בית המשפט לגזור את הדין עליו לשנן שהמעשה נעשה על ידי אדם שפוי, שעשה את הדברים מתוך צידוקים רציונאליים, כפי שעולה מחוות הדעת ומעדי האופי.

בנוגע לחוות הדעת שהוגשה מטעם ההגנה, נטען כי התביעה אמנם לא ביקשה לחקור את המומחית אך היא חולקת על מסקנותיה. המומחית בדקה את הנאשם כ-5 חודשים לאחר ביצוע העבירה, כאשר סמוך לביצוע העבירה הנאשם נבדק על ידי חמישה אנשי מקצוע שלא מצאו אצלו סימנים דיכאוניים או מאניים.

כך בבדיקה מיום 21.8.12, כשבועיים לפני ביצוע המעשה, כך ביום 9.9.12 אז נאמר כי הנאשם מתפקד כרגיל ולא מתגלים תכנים פסיכויטיים אך הנאשם הביע רצון להתאבד, כך ביום 10.9.12 בו נאמר שהנאשם מגלה סימני דיכאון אך אין עדות למצב פסיכויטי או מאני, ויום לאחר מכן נבדק הנאשם שוב והגיעו למסקנות זהות, וביום 16.9.12 ניתנה חוות דעת בה נאמר שמצבו של האשם יציב ואין סימנים פסיכויטיים. לכן מבקשים לא לייחס חשיבות למסקנות המומחית.

לדברי ב"כ המאשימה, הנאשם סיכן לא רק את אשתו וילדיו אלא גם את כל תושבי הבניין. לדבריה קשה להפריז בחומרת התוצאות שהיו עלולות להיות למעשיו של הנאשם. המעשים נעשו לא מתוך אדישות אלא בכוונה לגרום לחבלה חמורה. מעשים אלו מחייבים הגנה על הציבור לתקופה משמעותית.

ביחס לתסקיר שירות המבחן ציינה את יחסו של הנאשם לעבירה, שבא לידי ביטוי בניתוק רגשי מהמעשים ובהאשמת גורמים חיצוניים. שירות המבחן התרשם שהנאשם מתקשה לקחת אחריות, מביע כעס על גורמי הטיפול ומנותק מהמציאות. הנאשם אמנם הביע צער וחרטה לפני שירות המבחן וטען כי הוא מרגיש שהוא מאוזן מבחינה נפשית, אך שירות המבחן ציין כי ללא טיפול תרופתי התנהגותו של הנאשם מסוכנת ובלתי צפויה, ולפיכך, ולאור יחסו לעבירה, המליץ שירות המבחן על מאסר ממושך.

לזכותו של הנאשם ציינה ב"כ המאשימה את הסכמתו לגירושין ואת הודאתו המיידית, וכן התייחסה לכך שהנאשם חווה קושי בתעסוקה, קושי בנישואין וקשיים נוספים. ב"כ המאשימה טענה כי הערך החברתי שנפגע הוא שלומם של אנשים רבים ובמיוחד ארבעת ילדיו הקטנים של הנאשם ובת זוגו. נזק פיזי לא נגרם אך נזק משמעותי מאד לנפש האישה. הנאשם תכנן את המעשים, שנעשו לא על רקע מחלת הנפש שלו. לאור כל אלה טוענת כי המתחם לעונש הוא 12-18 שנות מאסר בפועל, ומאחר שלנאשם אין עבר פלילי, הוא שיתף פעולה עם הרשויות, התגרש מאשתו, ובשל הנזק הרב שנגרם למשפחה, מבקשים לקבוע את העונש בחלק הנמוך של המתחם. כן מבקשים לקבוע מאסר על תנאי ופיצוי.

7. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן לטעון שהמעשים לא נעשו על רקע מחלת הנפש של הנאשם. הנאשם חולה במאניה-דיפרסיה, ועל אף שהמחלה לא הביאה אותו עד למצב של פסיכוזה, לא ניתן להתעלם ממחלתו. הנאשם ביצע את המעשים בגלל מחלת הנפש שלו ובגלל הכוחות הדלים שהיו בו שלא אפשרו לו לעצור את המעשה. הנאשם מודע למעשיו וזו הטרגדיה הגדולה. בית המשפט שמע מפי העדים על היחס המיוחד של הנאשם לילדיו, כך שלא ניתן לטעון שהוא רצה לפגוע בהם. הילדים הם בבת עינו ולולא

מחלתו בוודאי לא היה עושה זאת.

לדברי ב"כ הנאשם, העונש בהקשר הזה הוא בעייתי, הן מבחינה מוסרית והן מבחינה תועלתית, שכן אנו מנסים להעניש אדם שהוא קורבן למחלתו. כל מרכיבי הענישה אינם רלוונטיים בעניין זה. כיום אנו יודעים שהנאשם ביצע את העבירה כיוון שלא לקח את הכדורים. זוהי תופעה ידועה אצל חולי נפש הנמצאים במאבק מתמיד בעניין הכדורים, וגם אי לקיחת הכדורים היא חלק ממחלת הנפש. העונש צריך להיות מרתיע באופן שידע שאם לא ייקח את הכדורים הוא יענש. הקורבן האמיתי באירוע הזה הוא הנאשם, הוא הקורבן של מחלת הנפש שלו.

לעניין חוות דעתה של המומחית, טען ב"כ הנאשם כי מדובר בחוות דעת זהירה ומדויקת מאד. לדבריו, ב"כ המאשימה בחרה לא לחקור את המומחית, וחבל, מה גם שאין חוות דעת נגדית. משפט הסיכום של חוות הדעת מתייחס למצבו הנפשי הרעוע של הנאשם בעת האירוע, דבר שהפחית את העכבות שלו וגרם לו לפעול כפי שפעל. מצב זה מתחזק בעדויות שהובאו לפני בית המשפט ותיאור ההתדרדרות של הנאשם בתקופה שלפני האירוע. לכן, לטענתו, יש ליתן משקל גדול מאד לחוות הדעת.

לעניין העונש, טען כי עונש מאסר ממושך יכול להרוס את הנאשם ולא לשקמו ועלול להביא את הנאשם לידי ייאוש מוחלט. הנאשם מכה על חטא על כך שלא לקח את התרופות, וכיום הוא מבועת מכך, שכן הוא יודע לאן הוא עלול להתדרדר. הנאשם הפנים את מעשיו ואת הסכנה הגדולה בה העמיד את ילדיו. זו ההרתעה הגדולה ביותר שניתן לצפות מבן אדם.

ב"כ הנאשם ביקש ליתן את הדעת לגעגועי הילדים לאביהם, ולעונש הקשה שהנאשם סוחב על גבו כל חייו: מחלת הנפש שלו. במקרה כזו יש להיות צנועים בהטלת העונש ולנקוט במידת הרחמים.

8. הנאשם, בדבריו בסיום הטענות לעונש, התייפח ומסר כי כבר שנה וחצי אין לו לא יום ולא לילה. אף אחד לא יכול להסביר מה קרה באירוע והוא מסופק אם אי פעם הוא יבין זאת. הוא מתחרט על כל התהליך, החל מאי העמידה שלו בהבטחותיו לאשתו ולסובבים אותו, להם הבטיח שיהיה בטיפול אך לא עשה זאת. לא הבין עד היכן זה יכול להביא אותו.

הנאשם חזר שוב על כך שהוא מתחרט על אותו יום ורגע ועל כל התקופה, על חוסר האחריות שהיה לו. לדבריו הוא לא יודע להסביר את זה. כואב לו על הנזק שנגרם לאשתו-גרושתו אבל בעיקר כואב לו על

הנזק שגרם לילדיו. לא רוצה שילדיו יבכו כי הם גדלו בלי אבא.

קביעת העונש

9. סעיף 40ב לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 מורה כי: **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"**.

בהתאם לכך, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך עליו להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ג).

10. ביחס לערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה -

בענייננו העבירה המיוחסת לנאשם נחשבת לחמורה ביותר, וזאת בשל כוונת העושה לגרום לאחר לחבלה גופנית קשה. יודגש כי אין צורך בתוצאה של חבלה גופנית ממש אלא מספיקה כוונה לעשות כן.

את רמת החומרה שבעבירה ביטא המחוקק בעונש שנקבע בצד העבירה: **מאסר עשרים שנה**. המחוקק נתן ביטוי לחומרה היתרה כאשר המעשים מבוצעים כלפי בני משפחה, בקובעו כי במקרה כזה העונש לא יפחת מחמישית העונש המירבי שנקבע לעבירה אלא מטעמים מיוחדים שיירשמו.

11. אשר לנסיבות ביצוע העבירה -

מדובר במעשים שנעשו על ידי הנאשם, תוך נקיטת אמצעים לפגיעה באשתו ובילדיו - הנאשם הגיע לביתו סמוך לשעה 02:00, עבר בחדר הילדים, ולאחר שכיסה את ארבעת ילדיו, סגר את כל חלונות הבית ואז חתך את צינור הגז. לאחר שעלה ריח גז הבישול באפו, נעל הנאשם את הדלת, יצא מהבית ונסע לישיבה בה עבד, שם ביצע מספר מטלות עבודה בטרם נרדם.

מתאור הדברים, אשר הנאשם הודה בו, עולה כי אין מדובר בדחף רגעי או בהתקף כלשהו ולא מדובר במעשים שנעשו מתוך אדישות. הנאשם הגיע לביתו בשעת לילה מאוחרת, ביצע את מעשיו בנחת, בקור רוח ומתוך כוונה ברורה, כאשר הוא מוודא את התוצאה הקשה שתיגרם על ידי מעשיו על ידי סגירת כל חלונות הבית. בנוסף, לאחר ביצוע העבירה שהה הנאשם בישיבה, והיה באפשרותו להתחרט, לחזור לבית ולפתוח את החלונות. הנאשם לא עשה כן אלא ביכר להישאר בישיבה ולבצע מספר מטלות עד שנרדם.

מעשים אלו מעידים על חומרה יתרה ועל רצינות כוונותיו בביצוע העבירה. מדובר במעשים בעלי פוטנציאל לגרימת נזק רב ביותר. די בניצוץ קטן כדי לגרום לפיצוץ עז. למזלו של הנאשם, על אף מעשיו ולא בזכותו, לא נפגע איש פיזית משאיפת הגז ולא אירע פיצוץ שיכול היה לפגוע באשתו וילדיו של הנאשם או בדיירים אחרים המתגוררים בבניין ובסמוך לו.

12. מדיניות הענישה הנהוגה -

ב"כ המאשימה ביקשה, כאמור, לקבוע מתחם ענישה של 12-18 שנות מאסר בפועל. ב"כ הנאשם לא התייחס למתחם ענישה או לעונש ספציפי וביקש להקל בעונשו של הנאשם. ב"כ הצדדים לא הגישו פסיקה, ולא בכדי. מרבית הפסיקה בעבירה הנדונה מתייחסת למקרים בהם כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו בפועל חבלות חמורות. טווח הענישה במקרים כאלה נע בין תקופות מאסר קצרות לבין 15 שנות מאסר.

13. קביעת מתחם העונש ההולם -

לאור כל האמור לעיל, בהתחשב, מחד, בחומרת מעשיו של הנאשם, אשר אמנם לא גרמו לנזק פיזי, אך זאת ככל הנראה בשל כך שאשתו של הנאשם התעוררה באמצע הלילה בשל ריח הגז החרף, סגרה את ברז הגז ואווררה את הדירה, ובשל כך שאיש לא הדליק אש או ניצוץ שעלול היה לגרום לפיצוץ ולפגיעה קשה בגופם ואף בחייהם של אשתו וילדיו של הנאשם ושל אחרים המתגוררים בסמוך, בהתחשב בערך החברתי שנפגע, ובהתחשב במדיניות הענישה הנהוגה, אנו קובעים את מתחם הענישה בין 7 ל-15 שנות מאסר בפועל.

14. קביעת העונש בתוך מתחם הענישה -

בקביעת העונש בתוך מתחם הענישה יש להתחשב בשיקולי ההרתעה, הן הרתעת הרבים והן הרתעתו של הנאשם, ובנסיבות שאינן קשורות בעבירה.

בעניין זה יש להתייחס תחילה למצבו הנפשי של הנאשם: אין מחלוקת כי הנאשם סובל מאז ילדותו מבעיות נפשיות ואובחן לפני שנים כחולה במחלה דו-קטבית (מאניה דיפרסיה). אין גם מחלוקת על כך שעובר לאירוע הפסיק הנאשם ליטול את הכדורים בהם טופל, וכי הדבר ניכר היטב בהתנהגותו, כעולה מעדויות בני משפחתו וחבריו.

עם זאת, כעולה מחוות הדעת של ד"ר יהלום, כשבועיים לפני האירוע נבדק הנאשם במרפאת "רות" על ידי רופא פסיכיאטר, ונאמר כי לא נצפו סימנים מאנים או דיכאוניים. מבדיקה שנערכה לנאשם סמוך לאחר האירוע על ידי הפסיכיאטר המחוזי, לא נמצאו אצלו סימנים פסיכויטיים ולפיכך נמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

בבדיקתה של ד"ר יהלום, המומחית שמטעם הנאשם, כ-5 חודשים לאחר האירוע, כמפורט בחוות דעתה, לא היה הנאשם במצב פסיכויטי. ד"ר יהלום סבורה שמצבו הנפשי של הנאשם היה מעורער במהלך ביצוע האירוע, והיא מאמינה כי יש אפשרות סבירה שהיה בתחילת התלקחותה של אפיזודה אפקטיבית, וזאת בתוספת למבנה אישיותו. לדעתה, מצבו הנפשי הרעוע בעת האירוע הפחית את העכבות שלו עד שפעל כפי שפעל.

אין ספק כי הנאשם סבל וסובל ממחלת נפש, אך מאחר ששתי בדיקות שונות שנערכו לנאשם ממש סמוך לאירוע, אחת שבועיים לפניו והשנייה כשבועיים לאחריו, העלו כי הנאשם אינו מצוי במצב מאני או פסיכויטי, אין נתונים אשר יצביעו על אפיזודה אפקטיבית שגרמה לנאשם לפעול כפי שפעל, ואין מקום לקבל את חוות דעתה המאוחרת של ד"ר יהלום. לא מן הנמנע שמעשיו של הנאשם היו על רקע יחסיו המעורערים עם אשתו ומצבו הכלכלי הקשה, כפי שעלו בעדויות ההגנה.

אשר על כן, בקביעת העונש בתוך המתחם יובאו בחשבון השיקולים הבאים: לחומרה יש לציין את קור הרוח בו ביצע הנאשם את המעשה כמפורט לעיל, את העובדה שהמעשה הופנה כנגד אשתו וילדיו הקטינים, את המסוכנות הרבה שהייתה טמונה במעשי הנאשם, לא רק למשפחתו אלא גם לסביבה הקרובה - כל אלה, בצירוף המסוכנות הרבה הטמונה בנאשם, כעולה גם מתסקיר שירות המבחן, מעידים על הצורך בהרתעה של הנאשם, כמו גם בהגנה על הציבור מפניו. בהתחשב בחומרת המעשים ונסיבותיהם, ובכך שהופנו כלפי בני משפחה, יש צורך בענישה שתביא לידי ביטוי גם את הצורך בהרתעת הרבים.

לקולא יש לציין את מחלת הנפש ממנה סובל הנאשם אשר השפיעה על תפקודו במהלך השנים וכן בזוגיות ובעבודה, את הודאתו של הנאשם וקבלת האחריות, גם אם חלקית, למעשיו, את הצער והחרטה שהביע, ואת עברו הנקי.

באזון כל אלה ועל אף כל הנסיבות לקולא, ובהתחשב בעקרון ההלימה, אנו סבורים כי על העונש להביא

בחשבון בראש ובראשונה את חומרת העבירה, את המסוכנות הרבה הנשקפת מהנאשם ואת הצורך בהגנה על הציבור בכלל ועל משפחתו של הנאשם בפרט.

וראה דברי בית המשפט בתפ"ח (ת"א) 1180/05, מדינת ישראל נ' אידוס מיכאל (7.2.2007): "אכן, החיים לא הטיבו עם הנאשם והוא סובל מהפרעת אישיות ובעיות קשות אולם אין מנוס מלהרחיק את הנאשם מהציבור הן כדי למנוע נזק נוסף, והן כדי לשגר בדרך זו מסר מרתיע לרבים כי גופם ונפשם של חסרי ישע אינו הפקר, וכי הפוגע בהם ראוי לענישה ממשית וכואבת, גם אם נסיבותיו האישיות קשות".

סוף דבר

15. לאור האמור לעיל, בהתחשב במכלול השיקולים והנסיבות, אנו דנים את הנאשם כמפורט להלן:

א. מאסר למשך 10 שנים, תחילתו ביום מעצרו 9.9.2012.

ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים, אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור, תוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר, כל עבירת אלימות מסוג פשע.

ניתן היום, כ"ח בשבט התשע"ד, 29 בינואר 2014, במעמד הצדדים.